

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 200/2015
25.04.2016.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Друштво за трговину и услуге Г.п. д.о.о. из В., кога заступа пуномоћник В.Г., адвокат из Б., против тужене Градска општина Раковица из Београда, коју заступа Јавно правобранилаштво Градске општине Раковица и ЈП за управљање пословним простором „Пословни центар Раковица“ из Београда, кога заступа пуномоћник Р.Л., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 1175/15 од 22.04.2015. године, у седници већа одржаној дана 25.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 1175/15 од 22.04.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев друготуженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 1721/2013 од 05.05.2014. године у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев за обавезивање тужених да тужиоцу на име главног дуга солидарно исплате износ од 1.159.659,70 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом Европске централне банке почев од 29.03.2012. године па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом првог реда накнади трошкове парничног поступка у износу од 860.000,00 динара, а туженом другог реда у износу од 641.000,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 1175/15 од 22.04.2015. године, у ставу првом изреке одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду П бр. 1721/13 од 05.05.2014. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог ЈП за управљање пословним простором „Пословни центар Раковица“ из Београда за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени су поднели одговоре на ревизију са предлогом да се ревизија тужиоца одбаци као недозвољена или иста одбије као неоснована.

Друготужени је тражио и определио трошкове за састав одговора на ревизију у износу од 105.060,00 динара по АТ и таксу за одговор на ревизију по ТТ.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП јер је у конкретном случају одлучивано у привредном спору ради накнаде штете који у смислу члана 1. ЗПП спада у судску надлежност. Битне повреде из члана 374. став 2. тачка 6, 8, 10. и 11. ЗПП могу бити ревизијски разлог под условом да су истицане у жалби, односно да су учињене у поступку пред другостепеним судом. Наведене битне повреде тужилац није истицао у жалби, већ битне повреде из члана 374. став 1. и став 2. тачка 1, 7. и 12. ЗПП, а исте нису учињене ни у поступку пред другостепеним судом, као ни релативно битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, те не стоје разлози за побијање другостепене пресуде прописани чланом 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП, на које се тужилац позива у ревизији.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада штете у виду изгубљене добити која по наводима тужиоца настала из разлога што су тужени са привредним друштвом М. Т. д.о.о. из Б., закључили уговор чији предмет представља гасификација на територији Градске општине Раковица и тиме спречили тужиоца да оствари утужени износ добити, на основу Протокола и уговора претходног закљученог са туженима.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је као суизвођач радова са туженом Градском општином Раковица, као извођачем радова дана 20.05.2005. године закључио Протокол о начину и условима прикључења на природни гас домаћинстава, комуналних објеката и објеката мале привреде на територији Раковице са надокнадом, за ЈП Пословни простор Раковица, након чега су тужилац и друготужени 07.07.2005. године закључили Уговор који за предмет има регулисање међусобних односа уговорних страна насталих по основу реализације послова програма гасификације на територији општине Раковица. Тужилац и тужени другог реда су 10.10.2005. године закључили анекс уговора који је имао за предмет увођење машинскомонтажних и грађевинских радова на изградњи дистрибутивне гасоводне мреже, у дужини од 3.310 метара и 325 кућних гасоводних прикључака на локацији Миљаковац 1 сагласно Уговору и Протоколу. Протокол од 20.05.2005. године закључен је на одређено време од момента закључења до 2008. године са могућношћу да се продужи посебним анексом, али исти није продужаван. Градска општина Раковица као учесник у изградњи, ЈП „Србија гас“ из Н.С. као инвеститор и М. Т. д.о.о. из Б. као стратешки партнер

закључили су 29.03.2012. године уговор о пословнотехничкој сарадњи на гасификацији општине Раковица чиме су по наводима тужбе тужени спречили тужиоца да оствари утужени износ добити.

Код овако утврђених чињеница, те чињенице да ниједном одредбом протокола и уговора није предвиђено ексклузивно право тужиоца да на територији општине Раковица, у спорном периоду укључујући и период када су тужени закључили уговор са трећим лицем, изводи радове на гасификацији општине, правилно су нижестепени судови применили материјално право, одредбе члана 154. и 189. став 3. ЗОО када су одбили тужбени захтев, тим пре што је време на који је закључен Протокол истекло пре него што је уговор о пословнотехничкој сарадњи са трећим лицем закључен, при чему тужени другог реда није ни био уговорна страна у том уговорном односу са трећим лицем. На основу изложеног, те правилном применом правила о терету доказивања из члана 228. и 231. ЗПП, јер тужилац није доказао да је основано могао остварити добит коју потражује као накнаду штете од тужених, правилно је другостепени суд одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену одлуку којом је одбијен тужбени захтев, дајући при томе разлоге које у свему прихвата и ревизијски суд.

Ревизијом тужиоца понављају се жалбени наводи које другостепени суд ценио и за одбијање истих дао јасне и прихватљиве разлоге, те Врховни касациони суд неће детаљно образлагати ревизијску пресуду, јер се образлагањем исте не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ревизијске пресуде.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП у вези са чланом 154. одбијен је захтев друготуженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице, те је одлучено као у решењу садржаном у ставу другом изреке ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**